

уханно, а другото — по-сухо, по-остро и съ нагарчаща миризма. Първото клонче взелъ Василъ, а второто се паднало на Ивана.

Върнали се момцитъ у тѣхъ си и всѣки посадилъ клончето въ градината си.

И — за чудо голѣмо! — не се минало една недѣля и Василовото клонче цвѣтнало, покарало разкошни листе, а следъ туй родило и плодъ. Па и какви плодове! Червени, едри, та че и вкусни!

Василъ почналъ да ги бере, съ талига ги каралъ да ги продава въ града и извънредно забогатѣлъ безъ всѣкакъвъ трудъ. Отъ това Василъ още повече се възгордѣлъ. Оженилъ се, взелъ си жена хубавица, отъ голѣмъ родъ. Почнали да му идватъ гости-приятели, да пируватъ и да величаятъ гостоприемния домакинъ. Вино се лѣло като рѣка, веселбитъ не преставали, роднинитъ на Васила не могли да му се нарадватъ, а Иванъ се мръщѣлъ.

— Ей, братко, гледай добре да не пресиришъ дръвчето, защото може да престане да ражда плодъ.

— Нищо, — смѣе се Василъ въ отговоръ на това. — Дано изтрае додето съмъ живъ! . .

И пакъ си каралъ старото.

А Иванъ презъ това време се грижелъ за своето клонче: и го поливалъ, и го кастрѣлъ, и прѣстѣта му наторявалъ, но пакъ дръвчето не го бивало, и не го бивало! Вижда се, почвата не му била понесла.

На туй отгоре и Ивановитъ домашни му се мръщатъ, упрѣкватъ го и му се присмиватъ: — Що ли не захвърлишъ ти своето за нищо негодно клонче?

Тогава Иванъ взелъ своето заветно дръвче, па откършилъ едно клонче отъ Василовото и незабелязано напусналъ бащиния си домъ.

Като отминалъ малко, чулъ че нѣкой тича да го догони. Спрѣлъ се Иванъ и видѣлъ, че подире му тича девойка-съседка, заедно съ която е игралъ въ детинството си.

Сухичка, черничка, а голѣмитъ ѝ и пълни съ тревога и молба очи не се откъсватъ отъ него, като да го молятъ за нѣщо...

Иванъ разбралъ молбата и любовта на девойката, и тръгнали тѣ заедно за пжтъ далеченъ.

* * *

Ивановото предсказание се сбъднало.

Закрѣяло Василовото дърво и престанало да дава плодъ. Свършило се Василовото щастие — на вратата му потропала беда и нѣмотия.